

JOHN AUGUST

ARLO FINCH

I FULDMÅNENS SØ

På dansk ved John Lysmand

Alvilda

ARLO FINCH I FULDMÅNENS SØ

er oversat fra engelsk efter

ARLO FINCH IN THE LAKE OF THE MOON

Text copyright © 2019 John August

Maps copyright © 2019 Dustin Bocks

By arrangement with Writers House, New York and Ia Atterholm Agency, Sweden.

First published in 2019 by Roaring Books Press, New York.

Dansk udgave: © 2019 Forlaget Alvilda, København

Omslagsillustration: Vivienne To

Omslagsdesign: Elizabeth H. Clark

Dansk omslagsversionering: Kat-Art

Bogen er sat med Garamond af Birgitte Bager

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 af CPI Clausen & Bosse, Leck

ISBN 978-87-415-0547-3

www.alvilda.dk

Denne bog er tilegnet tre steder, der har været til inspiration for den.

Det første er Ben Delatour Scout Ranch i Colorado og de nærliggende Red Feather-søer. Jeg er taknemmelig for de år, jeg tilbragte med at følge sporene og forcere klippeblokkene dér.

Det andet er Traunsee, en sø i Østrig. Jeg fik åndenød, første gang jeg så den, og har været dybt betaget af den lige siden.

Det tredje er Pont d'Avignon, en ufuldendt bro over floden Rhone i Sydfrankrig. Ligesom i de bedste romaner er det ens tankeverden, der udfylder det, der mangler.

– J.A.

*Trofast, tapper, hjælpsom og sand ...
Beskytter af det gamle og det nye ...
Jeg vogter naturen,
forsvarer de svage,
planlægger ruter og afmærker spor,
så jeg altid kan træde trygt
på dydens smalle vej.
Hør mig, skovens ånder,
dette er mit rangerløfte.*

1

DEN NEDSTYRTEDE BRO

SELVFØLGELIG KOM DE ikke.

Og var der måske noget at sige til det? Det lød jo helt vanvittigt, og han havde heller ikke lydt særlig overbevisende i telefonen. *I skal skynde jer!*

Men hvorfor? Hvad havde han fundet?

Det kunne Arlo Finch ikke forklare. Det var derfor, han havde brug for dem. Det var derfor, han stod på toppen af Signalklippen en varm søndag i juni og stirrede på hulvejen nede i kløften. Der var kun én vej op til Arlos hus på Green Pass Road, så han kunne ikke undgå at se dem, hvis de altså kom.

Hans hænder rystede en smule, og det fik alting til at hoppe og danse i kikkerten, så han blev helt svimmel. Han tømte lungerne for luft og holdt vejret. Det hjalp. Han justerede kikkertens fokus en smule. Hans tanker holdt op med at hoppe og danse – næsten.

Arlo ville vise sine venner, hvad han havde fundet. Wu ville komme med en vild teori. Indra ville have en fornuftig forklaring.

De ville skændes lidt om det. Og til sidst ville de nå frem til en helt tredje løsning, som ville være mere eller mindre korrekt.

Men kun hvis de kom.

Ingen af dem havde egen telefon, så Arlo havde brugt den gamle i køkkenet. Han havde først ringet til Indra. Hun var i gang med at øve sig på klaveret – han kunne høre det i baggrunden, da hendes far tog telefonen. Selv om Indra havde sagt, at hun ville komme med det samme, så ville hendes forældre nok forlange, at hun ventede, til hun var færdig med at spille. Plus: De havde en tante på besøg fra Boston. Hun fik sikkert slet ikke lov til at gå.

Wu havde ikke lydt, som om han havde spor lyst til at komme. I de sidste par måneder havde *Galactic Havoc 2* været vigtigere for ham end både mad og drikke. Han udkæmpede virtuelle science fiction-slag med horder af fremmede fra alverdens lande. Arlo havde kigget ham over skulderen et par gange, men havde stadig ikke fatet, hvad det hele gik ud på. De havde ikke internet hjemme hos Arlo, så han kunne alligevel ikke spille med Wu.

Arlo vidste, at det tog fjorten minutter at cykle herop inde fra byen. Der var allerede gået tyve. De kom ikke.

Han lagde kikkerten og tørrede sveden væk fra øjnene. Han måtte beslutte sig.

Han kunne vende tilbage alene og se, hvad han kunne finde ud af. Måske var det slet ikke så farligt. Arlo havde trods alt udforsket udkanten af De Lange Skove på egen hånd i et par måneder, uden at deres magi havde givet ham problemer. Som regel ville han bare gå ligeud, indtil han kunne mærke, at han havde krydset grænsen til den verden, hvor normale retninger ikke længere eksisterede, hvor nord og syd ikke længere gav mening. Efter et kort besøg ville han så bruge sit rangerkompas til at finde et spor tilbage til den almindelige verden.

Men i dag, efter frokost, havde hans nysgerrighed ført ham ad et helt nyt spor, som førte ham dybere ind i Skovene.

Det var der, han havde fundet det. Det var der, han havde fundet *dem*.

Tiden gik. Hvis Wu og Indra ikke kom, så måtte Arlo gøre det alene, så godt han nu kunne. Men det ville nok være en god idé at skrive ned, hvad han havde set, i tilfælde af at han ikke vendte tilbage.

Han havde netop besluttet sig for at gå af sted alene, da han fik øje på noget. Noget, der bevægede sig.

Han løftede kikkerten så hurtigt, at han slog næsen. Dér, på vejen. En cykel. Nej, to. Det var Indra og Wu, side om side, trampende i pedalerne, så hurtigt de kunne.

Hans venner var på vej.

Wu og Indra efterlod deres cykler på grusvejen.

Da de nåede op til Arlo, var de alt for forpustede til at kunne sige noget; den sidste halve kilometer var temmelig stejl. Wu stod med hænderne på knæene og lænede sig forover, svimmel af anstrengelsen. Indra holdt en elastik mellem tænderne, mens hun tvang sit vildtvoksende hår sammen i en hestehale.

Arlo rakte dem sin feltflaske. ”Vi må skynde os. Jeg skal nok forklare det hele, når vi er der.”

De nikkede og fulgte ham gennem det høje, tørre græs, hvor bittesmå insekter flimrede omkring i det klare solskin. Duften af harpiks hang i luften, da de nærmede sig skovbrynet. Fugle i skjul sang mellem træerne, af og til akkompagneret af en spættes hakken.

I de seks måneder, der var gået siden Den Alpine Jamboree, havde Arlo fundet fem forskellige spor, der alle førte ind i De Lange Skove. Han forestillede sig, at der kunne være snesevis af dem omkring

Pine Mountain, og at hver af dem førte ind og ud af et bestemt område i Skovene.

Sporene var selvfølgelig aldrig nemme at følge. De kunne ikke tegnes ind på et kort, fordi der altid var et eller flere steder, hvor man skulle gå tilbage samme vej, som man var kommet, eller man skulle kravle under en væltet træstamme eller gå hele vejen rundt om en klippeblok mod uret.

Sommetider forsvandt sporene fuldstændigt. Arlo havde brugt uger på at lede efter vejen tilbage til Flammernes Dal, og det havde han ikke fået noget ud af. Han var ikke engang sikker på, at kløften stadig eksisterede. Måske var den forsvundet eller død sammen med hægtessen, skovheksen, der havde lokket dem derind sidste vinter.

”Hold jer tæt bag mig,” sagde han, da han førte dem ind gennem en smal slugt, hvis sider kun var en smule højere end dem selv. En tynd stribe kildevand løb langs bunden, og i mudderet kunne Arlo se de fodspor, han selv havde sat for en time siden.

Blot en halv snes meter inde i slugten begyndte Arlos kompas at vibrere. Her var det.

Til venstre stak et træs nøgne rødder ud af slugtens side. Arlo greb fat og trak til. Rødderne gav sig i jorden, men var ikke til at rukke. Et par blege og forskrækkede biller myldrede frem.

Der var noget galt. Sådan havde det ikke fungeret sidste gang.

”Måske er vi nødt til at gøre det sammen,” sagde Arlo.

Wu og Indra stillede ingen spørgsmål. De greb bare fat i hver sin rod og rykkede til sammen med Arlo.

Denne gang blev rødderne, hvor de var. Men hele verden omkring dem drejede rundt, som om rødderne var håndtaget i en meget stor dør. Solen gled hen over himlen og blinkede, da den forsvandt bag nogle grene.

Wu gispede. ”Wow!”

Vandet steg op over deres sneakers. Der var pludselig meget mere vand – og det var isnende koldt.

”Undskyld,” sagde Arlo. ”Jeg skulle have advaret jer.” Han gav slip på roden, og de fortsatte langs den rislende bæk.

Foran dem legede farvestrålende sommerfugle i en solstråle og dansede omkring i indviklede mønstre. Som sædvanligt ærgrede Arlo sig lidt over, at han ikke kunne tage et billede eller en video af dem, men det forhindrede *vidunderets* besynderlige magi.

Indra var fascineret. Hun rakte en hånd ud, og en af sommerfuglene satte sig på den. Glitrende støv dryssede fra dens vinger. ”Var det dem her, du ville vise os?”

”Nej.” Arlo gik gennem sværmen, som om den var et slags forhæng. Wu og Indra fulgte efter ham.

Hvor slugten endte, begyndte en åben eng med gult græs, der svajede i den lette brise. Engen stødte op til en gammel fyrreskov. Men det var ikke landskabet, der gjorde dette sted bemærkelsesværdigt. Det var en bygning.

Et stort tårn, bygget af sten, stod på kanten af en dyb klippekluft. Fra dens fod strakte en bue sig et lille stykke ud over afgrunden, og på kløftens anden side strakte en lignende bue sig fra et tårn magen til.

”Hvad er dog det?” spurgte Indra.

”Det er en bro,” svarede Wu. ”Eller måske har det været en bro engang.”

Det var nemt at forestille sig, hvordan de to halve stenbuer havde mødt hinanden på midten. Sværere var det at forestille sig, hvem der havde bygget den og hvorfor.

Alt, hvad de indtil videre var stødt på i De Lange Skove, havde været bygget af naturmaterialer – med undtagelse af hægtessens hytte, der havde været lille og primitiv og bygget af simple materialer. Men dette gamle tårn, denne bro, var et stort og avanceret

bygningsværk. De store stenblokke lod til at være hugget til ud fra præcise specifikationer og placeret med den største omhu. Det var en kunstfærdig og omhyggeligt planlagt konstruktion. Den havde et formål, en historie og en skaber.

”Nå, det var det, du ville vise os,” sagde Wu.

”Nej,” sagde Arlo. ”Se derovre.” Han pegede over mod kløftens anden side, hvor fire børn stod ved siden af det andet tårn. De havde rangeruniformer på – med blå halsklude. En af dem – en pige med stort, krøllet hår – vinkede til dem.

Arlo rakte Indra kikkerten.

Wu så forvirret på Arlo. ”Hvem er de?” spurgte han.

Arlo svarede ikke. Han ventede, til Indra kunne svare. Langsomt sænkede hun kikkerten. Hun var mildest talt forundret.

”Det er os,” sagde hun. ”Blå Patrulje. *Det er os ovre på den anden side.*”

— 2 —

ET LYS I MØRKET

WU TOG KICKERTEN, så han selv kunne se det. Så han kunne se *sig* selv.

Henry Wu og Indra Srinivasaraghavan-Jones stod på begge sider af kløften, hvilket selvfølgelig var fuldstændig umuligt.

Det var ikke et spejl. Den Wu og den Indra, som stod ved siden af Arlo, havde almindeligt tøj på, mens den anden Wu og den anden Indra var iført deres rangeruniformer ligesom tvillingerne Jonas og Julie Delgado.

På en eller anden uforklarlig måde stod de fire medlemmer af Blå Patrulje på den anden side af kløften og kiggede over på dem. Det eneste, der skilte de to grupper ad, var en sammenstyrtet bro, en dyb afgrund og cirka tusind ubesvarede spørgsmål.

”Er det virkelig os?” spurgte Indra.

”Hvordan kan vi både være der og her på samme tid?” spurgte Wu.

”Jeg ved det ikke,” sagde Arlo. ”Da jeg ringede til jer, var jeg ikke sikker på, om I var hjemme. Jeg tænkte, at I måske på en eller anden mystisk måde var havnet i De Lange Skove.”

”Hvordan skulle det kunne lade sig gøre?” sagde Indra. ”Du er den eneste, der kan finde vejen derind og ud igen.”

”Og hvorfor skulle vi være sammen med Jonas og Julie?” spurgte Wu. ”Dem plejer vi da ikke at hænge ud med.”

Og det var sandt nok. Bortset fra rangermøderne og de månedlige lejrture var der ingen af dem, der så meget til tvillingerne.

Indra tog kikkerten tilbage. ”Måske er det en illusion af en slags. Ligesom med hægtessen.” I Flammernes Dal havde hægtessen vist sig for dem som en ung, smuk kvinde. Indra studerede omhyggeligt gruppen på den anden side, som stod fordybet i en levende samtale. ”Jeg mener, sådan ser jeg jo slet ikke ud.”

”Jo, du gør,” sagde Wu.

”Han har ret,” sagde Arlo.

Indra var bestyrtet. ”Jeg ser da ikke sådan ud! Den piges frisur er jo sindssyg. Hun er uformelig og klunnet, og hendes holdning er rædsom. Det er ikke mig!”

Arlo vidste ikke, hvad han skulle sige. Han kunne efter bedste overbevisning ikke se nogen forskel på Indra og pigen på den anden side af kløften.

”Kunne det muligvis være en anden dimension?” sagde Arlo. ”Ligesom i tegneserierne. Måske er der en forbindelse gennem De Lange Skove til et andet Pine Mountain, som har sin egen Blå Patrulje.”

Den tanke fangede Wu lige med det samme. ”Måske er de onde. Måske er rangerne i den dimension nogle, der begår forbrydelser og er bankrøvere.”

”Hvorfor skulle de være bankrøvere?” spurgte Indra.

”Fordi anti-rangerløftet siger, at det skal de.”

”Jeg tror ikke, at de er onde,” sagde Arlo og løftede kikkerten. Han kunne se, at den anden Indra og den anden Wu var uenige om

et eller andet. Jonas rystede på hovedet og rullede med øjnene. Julie stod et lille stykke væk og så ud til at være fordybet i egne tanker. ”De ser helt normale ud.”

”Hvor er Connor?” sagde Wu. ”De har uniformer på, så det må have noget at gøre med ranger. Men hvad laver de her uden deres patruljeleder?”

”Og hvor er Arlo?” spurgte Indra. ”Det er da underligt, at både Arlo og Connor mangler.”

”Måske er de døde,” sagde Wu. Indra sendte ham et olmt blik. ”Ja, i deres univers selvfølgelig. Jeg siger bare, at hvis vi to er derovre, og Arlo ikke er der, så må der da være et eller andet alvorligt galt.”

”Ja, det siger da sig selv. Men du behøver jo ikke at sige det, mens Arlo hører på det.”

”Det gør ikke noget,” sagde Arlo. ”Da jeg så dem første gang, så de ud, som om de stod og ventede på mig. Som om de vidste, at jeg ville dukke op. De prøvede på at fortælle mig et eller andet, men jeg kunne ikke forstå det. Det var derfor, jeg måtte have fat i jer.”

”Fortælle dig et eller andet? Hvordan skal det forstås?” spurgte Indra.

Arlo pegede over mod den anden side, hvor Julie var ved at gøre to kæppe klar med halsklude bundet for enderne af dem: improviserede semafor-flag. Langsomt løftede hun dem og sænkede dem igen som tegn på, at hun var klar til at sende en besked.

”Jeg er stadig ikke så god til det med flagene,” sagde Arlo. Han havde haft for travlt med knuder og førstehjælp og overnaturlig zoologi til at lære semafor-alfabetet udenad. Men han vidste, at Indra var god til det. For som Ugle skulle man kunne det, og Indra var Ugle.

”Vi skal svare med et *K*,” sagde Indra. Hun holdt venstre arm lodret op over hovedet og højre arm skråt nedad til siden. Arlo og Wu skyndte sig at gøre det samme.

Julie begyndte at signalere de enkelte bogstaver ved at placere sine flag i bestemte positioner. Indra og Wu læste dem højt, et ad gangen.

T ... I ... S ... T ... I ... L ... L ... E ...

”Ti stille,” sagde Indra.

”Hvorfor skal vi tie stille?” spurgte Wu.

”Det ved jeg da ikke. Spørg hende.”

Han så spørgende på Julie og bredte armene ud, som når man trækker på skuldrene.

”Det er et *R*,” sagde Indra og hev hans arme ned.

”Er du sikker?”

Den kedelige sandhed var, at selv om både Wu og Indra kunne læse semafor-signalerne, så var de ikke så dygtige til at afsende beskeder. Patruljen havde altid overladt den opgave til tvillingerne, der var forbløffende hurtige og præcise.

Gennem kikkerten kunne Arlo se, at Julie spurgte sine venner til råds. Den anden Indra sagde noget, som fik Julie til at løfte flagene igen.

F ... A ... R ... E ...

”Fare,” sagde Indra.

Julie blev stående med flagene i E-positionen for at indikere, at meddelelsen var slut.

Arlo kunne mærke, at hans puls steg. Måske skulle de have været helt stille? Havde de allerede larmet alt for meget? Han så tilbage mod de mørke træer. Det var ikke til at vide, hvem eller hvad der gemte sig i skoven og holdt øje med dem.

”Nu går de,” hviskede Wu.

De fire medlemmer af den anden Blå Patrulje var på vej mod det store tårn på deres side af kløften. Julie pegede med sit flag på tårnet på Arlos side og vinkede med det.

”De vil have os til at følge med dem,” sagde Arlo og begyndte at gå. De to andre fulgte efter ham.

På side 223 i Håndbogen findes en simpel anvisning på, hvordan man ved hjælp af triangulering kan udregne en ukendt afstand. Men selv om illustrationerne var enkle og nemme at forstå, så havde Arlo aldrig rigtig fattet metoden.

Verden er ikke trekantet, og træer kommer i alle mulige størrelser. Endnu en ting, han måtte se at blive bedre til.

Så Arlo kunne ikke vide, hvor bred kløften var, da han gik langs med den. Han gættede på, at afstanden over til den anden side var større end længden på en fodboldbane, men en perfekt kastet frisbee ville sikkert kunne klare turen.

Dybden af kløften var noget nemmere at anslå: Den var bundløs.

”Tak ska’ du ha’!” sagde Wu, første gang han kiggede ud over kanten.

Selv i det klare sollys var det umuligt at få øje på kløftens bund. Dens sider gik lodret ned uden at snævre ind, og den syntes uendelig. Den blev bare ved, indtil den forsvandt i mørket. Denne kløft var en brudflade i De Lange Skove, en usandsynlig forekomst på et umuligt sted.

Wu gik langsommere og stoppede så helt op. Han så sig nervøst omkring.

”Vent. Der er et eller andet her, der er meget mærkeligt.”

”Hvad mener du?” spurgte Arlo.

”Se lige på deres tårn. Kan I se, hvordan broen er knækket af? Der mangler store stykker.” Arlo og Indra fulgte med, da Wu udpegede de forskellige sprækker og huller.

”Det ser da meget normalt ud,” sagde Indra.

”Vores side af broen mangler præcis de samme stykker,” sagde

Wu. ”Og se lige på det, der ligger på jorden. Kan I se de store klippeblokke derovre? De er placeret på samme måde herovre. Det hele passer perfekt sammen: træ, træ, klippeblok, klippeblok. Det er symmetrisk. Deres side er et spejlbillede af vores side.”

Arlo kunne ikke helt forstå det, men så forestillede han sig det hele set fra oven. Kløftens højre og venstre side var fuldkommen ens: Tårnene passede sammen, kløftens kanter, træer, sten, det hele.

Det var kun personerne, der ikke var de samme på begge sider.

Indra pegede over på den anden patrulje, hvor Julie langsomt hævede og sænkede sine flag for at få deres opmærksomhed. ”Hun skal til at signalere igen,” sagde Indra og stillede sig i *K*-positionen.

Julie holdt sine flag nedad. Hvis de havde været visere på et ur, så havde de vist tyve minutter i syv.

”Det er et *A*,” sagde Indra. ”Men hvad skal det betyde?”

På den anden side af kløften havde den anden Wu og den anden Indra travlt med at gestikulere. De pegede på en bunke murbrokker ved siden af deres tårn.

Arlo sænkede sin kikkert og så sig omkring. Der lå en tilsvarende bunke ved siden af tårnet på deres side. Flere af murbrokkerne havde kanter, der tydede på, at det var sten fra den ødelagte bro.

”Jeg tror, de vil have os til at lede efter et *A*,” sagde Arlo. Han gav sig til at lede efter en trekantet sten. Wu og Indra gjorde det samme.

Stenene måtte have ligget der meget længe, for de var dækket af mos og lav, hvilket gjorde det vanskeligt at skelne deres form. Arlo samlede en af dem op, blot for at finde en pindbille på undersiden. Det lille, skræmte insekt slog en trille og knækkede over i to dele, som pilede hver sin vej.

”Kom, så skal I se,” hviske-råbte Indra. Da Arlo og Wu kom hen til hende, pegede hun på en granitblok, omtrent på størrelse med et skolebord.

Et svagt *A* var kradset i lavet.

”Og hvad skal vi så bruge dét til?” spurgte Wu. Trioen så på patruljen på den anden side, hvor alle imiterede en løftende bevægelse.

”Der må være et eller andet neden under den,” foreslog Arlo.

Indra var ikke så sikker. ”Den er alt for tung. Vi kan umuligt løfte den.”

”Måske kan vi få den op på højkant, hvis vi hjælpes ad,” sagde Wu.

Skulder ved skulder fandt de tre et sted hver, hvor de kunne få fat. Lydløst talte de en-to-tre og løftede så af alle kræfter. Den vældige sten løftede sig omkring femten centimeter.

”Kan I holde den?” spurgte Arlo.

”*Nej!*” hviskede de to andre. Men Arlo tænkte, at det kunne de nok alligevel, i det mindste i et øjeblik.

”Prøv,” sagde han og stak en hånd ind under blokken. Han følte sig frem i den våde og kolde jord. Han mærkede noget, der føltes som en orm. Den vred sig væk fra hans hånd.

Indra gispede, da hendes hånd begyndte at glide på den glatte sten. ”Skynd dig!”

Arlo stak armen endnu længere ind under stenen og lod den bevæge sig fra side til side. Hvis hans venner gav slip nu, så ville hans arm blive klemt fast – eller det, der var værre. Men han var sikker på, at der måtte ligge noget gemt her.

Indra og Wu anstrengte sig. Det så man i deres svedende ansigter og på deres hvide knoer. De lænede sig mod klippeblokken i et desperat forsøg på at holde den oppe.

”Få din hånd ud, Arlo,” hviskede Indra. ”Vi kan ikke holde den længere.”

Arlo havde nu også skulderen inde under stenen, og han blev ved med at strække sig.

Wu så nærmest forfærdet ud, da hans hænder begyndte at glide.
”Den falder ned over dig.”

Og så mærkede Arlo noget. Noget, der ikke var granit. Metal.
Han greb fat om det.

Pludselig faldt stenen. ”Arlo,” gispede Indra.

Arlo rullede om på ryggen. I sidste sekund havde han hevet armen ud. Hans højre arm var stadig i ét stykke og sad, hvor den skulle.

Han smilede til dem. ”Jeg fik den.”

Han løftede den, så de kunne se den. En stavlygte af den slags, der bruger to D-batterier. Engang havde den været skinnende blank, men nu var den fuldstændigt rusten. Og dens glas var tåget, så man dårligt nok kunne se pæren.

”Virker den?” spurgte Wu, mens han hjalp Arlo op at stå.

Arlo forsøgte at tænde den. Han måtte skubbe til kontakten med begge tommelfingre. Da den omsider var kommet på plads, så han på pæren. Slukket.

”Batterier holder kun nogle få år,” sagde Indra. ”De er sikkert rustet fast.”

Arlo løftede stavlygten i vejret, så dem på den anden side kunne se den. Deres reaktion kom med det samme: hoppen og dansen og highfives. Magen til begejstring havde han ikke set siden Den Alpine Jamboree.

”Hvad hidser de sig sådan op over?” spurgte Indra. ”Det er jo bare en gammel lygte.”

”Det kan være, det i virkeligheden er et lyssværd,” sagde Wu. Han tog den fra Arlo og holdt den, som om den var grebet på et sværd. Han rystede den, men der skete ikke noget. ”Måske skal man bruge et kodeord.”

”Eller måske er det bare en stavlygte,” sagde Indra.

”Der kan være noget inden i den,” sagde Arlo. ”Et sammenrullet kort eller sådan noget.”

Wu prøvede at få låget op. Det var meget rustent.

Indra stoppede ham. ”Vent lidt. De synes ikke, du skal åbne den.”

På den anden side af kløften stod de fire medlemmer af Blå Patrulje og vinkede panisk, mens de alle sammen rystede på hovedet.

”Måske er det en granat eller sådan noget,” sagde Arlo. Wu gav den straks videre til Indra, som om det var en varm kartoffel.

”Nu går de igen,” sagde Arlo. Han holdt øje med dem i kikkerten, da de satte kurs mod deres tårn. De forsvandt om bag det og dukkede lidt efter op i en portal, der førte ud på broen.

Den anden Wu gjorde tegn til Arlo – *Kom med den!* Og i det samme fik Arlo øje på noget, han ikke fortalte til de andre.

På skulderen af Wus uniform sad et mærke med to røde bjælker. Arlo vidste præcis, hvad det betød – ikke en rang, men en position: *patruljeleder*.

Måske var det forklaringen på, at den anden Blå Patrulje manglede Connor.

Ovre på den side af kløften var det Wu, der havde kommandoen.